

ПЛЪВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

Въ „Плъвенски Гласъ“ ще излиза всѣка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Цари за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плъвенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бждатъ платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 2 ст. на дума.—Единъ брой 20 ст.

Le publicitè pour l'Allemagne, l'Autriche Hongrie et la Suisse est reservèe exclusivement à M. M. Haasenstain & Vogler, Société anonyme à Berlin Prix par ligne 40 Pfennig valeur allemande

Иванъ Ив. Доковъ извѣстява, че на именний си день 7 Януарий не ще приема посѣщения.

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА

Съ този си брой ние свършваме и Четвъртата си годишнина отъ съществуване на вѣстника ни. Редовното му издаване, което е било до днесъ, мислиме, да ни дава пълно право да рассчитаме въ пълната вѣра на нашитѣ читатели и за слѣдующата 1898 г. За голѣма жалостъ обаче, нашитѣ абонати и то по голѣмата имъ частъ изъ провинцията, не сж си платили абонамента ако и да имъ е пращанъ редовно вѣстника. Като молиме нашитѣ абонати, които иматъ да даватъ за истекшата година, както и за миналитѣ, които сж ни се обѣщавали писмено, молиме сжщо да ни явѣтъ и съ отворени писма, които желажтъ да имъ се испраща и за идущата 1898 година.

ВАЖНО ЗА ПЪТНИЦИТЪ

Отъ 1 Януарий 1898 г. отваряме новопостроения въ гр. Плъвенъ Хотель „Москва“ съ кафене и гостилница, въ когото Г. г. пасаджеритѣ ще намѣратъ добри мебелирани стаи съ чиста и бърза прислуга

гр. Плъвенъ, 15 Декември 1897 г.

Съ почитание

Притежател и Съдържател:

3—4 Михалъ Т. Деветаклиевъ.

Кой прѣдателствува?

„Ний сами можемъ да си помогнемъ, стига да искаме, и никой не може да ни застрашава, но не вѣрваме да искаме да си помогнемъ; народа стои много мъртавъ, а войската не може, ако и да иска, отсѣдствува и ржководството и оная доблестна инициатива и куражъ, който дава примѣрътъ...“

Срамъ е, позорно е, че цѣлъ народъ и войската сж готови да изпълватъ прищевкитѣ на княза“.

„Свобода“ брой № 2167.

Много пхти сме казвали и днесъ пакъ повтараме, че поведението на Стамболовщината, което като въ огледало се отразява напълно въ домогвания на органа имъ в. „Свобода“, е отвратително и мерзско. Горний цитатъ е цѣло доказателство на това; не остава мѣсто за съмнение. „Свобода“ вѣстава противъ емигрантитѣ, осжда тѣхното поведение, нъ не взема въ внимание и че оногава, когото тя въ всѣки брой величае за великъ патриотъ, безъ да иска да знае за своеволията му като деспотъ въ България — С. Стамболовъ, е подготвителя на това сваляние, което бѣше станжло idèe-fix на всички либерали. За никого не е тайпа, чъ самъ Стамболовъ въ качеството си на прѣдсѣдател на IV общонародно народно събрание принесе въ жъртва Батемберга на когото поплѣтъ, за да вземе въ свои ржцѣ управлението на работитѣ въ страната, станж защитникъ. Не бѣхж консерваторитѣ, които искахж упразданнето на българския тронъ, нъ либералитѣ, които въ неговото стоение виждахж причината на всичко зло въ България, а отъ друга и за недобритѣ отношения съ нашата освободителка. Тази идея бѣше достояние и на воен-

нитѣ и на всичкѣ, боравящи съ политиката, всичко това се ржководѣше и отъ самийтъ кабинетъ на Каравелова. Народа бѣше проникнжтъ съ осжществлението на този проектъ, жертвата която щѣше да се принесе на народния олтаръ, бѣше пакъ за доброто на отечеството. Само че тѣзи, които приготвихж почвата, нѣмахж куражътъ да осжществятъ своя проектъ, като очаквахж други да се нагърбжтъ съ това трудно и опасно дѣло. Намѣрихж се тѣзи съ по възвишенъ патриотизмъ, които поставихж своя животъ въ рискъ, съ единственната цѣлъ да приведатъ въ изпълнение народното желание. Тѣ направихж това, което Каравеловъ, Стамболовъ и други искахж да направятъ, нъ ако тѣ срѣщяхж противодѣйствие отъ сжщитѣ тѣзи лица, които работѣхж за сжщата цѣлъ, то е защото послѣд. се видѣхж осжтър., че други извършихж това, което тѣ бѣхж проектирали, а слѣдователно за тѣхъ не оставаше мѣсто да се прогласятъ за народни спасители, нѣмаше отгдѣ да бержтъ лаври и затова се обявихж противъ, като почнахж да ратуватъ противъ онова, което тѣ бѣхж приготвили да осжществятъ. Стамболовъ бѣше увѣренъ, че възвръщането на Батемберга е вече невъзможно, той и другаритѣ му съзнавахж, че тѣхната постѣпка може да навлече на България голѣми злини, нъ като нѣмахж друга възможность да взематъ въ ржцѣтъ си всецѣло властта, тѣ го върнихж, за да го испратятъ на ново за Дармищатъ, само че не прѣзъ Русия, а прѣзъ Румжния и Австрия, слѣдъ което тритѣхж търновски свѣтила останяхж пѣлни господари на положението въ България. А тѣзи, които по чисто идеали съображения напихж прѣврата, осжществихж замисленото дѣло, се обвинихж въ клетвопрѣстѣпничество, а слѣдъ като напуснахж страната—парекохж ги емигранти и се роди по послѣ емигрантския въпросъ. Ний нѣма да спомѣнуваме ужаситѣ и безаконията отъ епохата на Стамболовото властвование въ България, тѣхъ ще оставимъ, защото историята ще имъ доде приличното мѣсто въ своитѣ черни страници. Стамболовъ опищожи всички ония лица, отъ които се опасяваше безъ да има причини, като измисли и устрои такива. На емигрантитѣ, които само единъ пхтъ измѣнихж на своята клѣтва, се затворихж границитѣ на България, а за двоино клѣтвопрѣстѣпницитѣ се отвори пхтъ за авансирания съ разни услуги, прѣнесени на Стамболова, кое съ избивание на мирнитѣ граждани по изборитѣ като въ Плъвенъ, Кутловица, Горня Орѣховица, кое съ други заслуги и пр.

Най послѣ настѣпи и 18 Май 1894 год. свърши се режимътъ на тиранията и настѣпи врѣме, въ което всѣки свободно можеше и днесъ може да разсждава. Излѣзе на сцената и емигрантския въпросъ. Вдѣхновителитѣ на „Свобода“ се надѣвахж, че въ скоро врѣме тѣ могжтъ да бждатъ повикани да направляватъ вътрѣшната и външна политика, нъ когато се увѣрихж въ печалната истина, че тѣхното желание не ще може да се осжществи даже и въ едно далечно бждще, почнахж да бомбардиратъ Н. Ц. Височество и да разгласяватъ, че въ България владѣе анархия. Емигрантския въпросъ се рѣши и „Свобода“ почна да пѣе горнята пѣсенъ, съдържанието на която се състои въ горнитѣ цитати, които сж надсловъ на настоящето ни. Свободиститѣ се надѣвахж, прѣди да се рѣши въпроса, чрѣзъ разни заплашвания, отправани къмъ Н. Ц. Височество, чрѣзъ разни, ужъ, негодувания отъ военнитѣ, съ давание отъ послѣднитѣ тѣхнитѣ остав-

ки, ако се приематъ емигрантитѣ, дано се осуети приеманието на емигрантитѣ въ редовитѣ на нашата армия. Нъ когато и това не помогнж, злобата на свободиститѣ минж всѣка граница и приличие. Въ горнитѣ цитати „Свобода“ явно проповѣдва бунтъ, като увѣржава, че войската била готова, нъ и отсѣдствувало ржководителъ. По голѣма подигравка съ нашитѣ военни отъ тази не може и да се помисли. Ако положимъ, че войската е готова, (за какво? за бунтъ и измѣна на държавний ли глава?), значи, че военнитѣ сж вземали тлѣсти заплати, за да подготвяватъ войската не за запазване сввбодата на своето отечество отъ външнитѣ посегателства, на която и да било държава, а за произвеждане бунтове и подкопавания държавния строй—за измѣна на отечественнитѣ интереси. Отъ това прѣдателство по-голѣмо не може и да бжде. Това е вече черно на бѣло. Ний съ възмущение четохме цѣлата статия, а съ още по-голѣмо—горнитѣ цитати, въ които дыша най-голѣмата измѣна на отечественнитѣ интереси. Българската армия нѣма да се разврати съ приеманието на емигрантитѣ, защото почти всичжитѣ отъ тѣхъ сж академисти, хора съ солидни познания и вѣщина, а ще се разврати отъ тѣзи, които спорѣдъ сжщата („Свобода“) подготвяватъ войската да работи срѣщу отечественнитѣ интереси за личнитѣ облаги на нѣкои и други лица, които за своитѣ дѣла се божтъ и отъ сѣнкитѣ си. А такива има доста и ний можемъ да укажемъ, както на имена, така и на факти, нъ отъ приличие замълчаваме ги. Офицеритѣ отъ Плъвенский гарнизонъ не направихж нищо особено; тѣ направихж просто една пашарма, за да направятъ да се позанимажтъ хората и съ тѣхъ и да получатъ едно браво отъ „Свобода“ и опашката и „Бдителъ“. Тѣ направихж една авантюра, която съ нищо не може да се обясни, освѣнъ, ако се прѣдположи, че нѣкои отъ виситѣ въ града офицери, на които минжлото е по-кално и отъ Плъвенскитѣ улици, не сж имали смѣлостта да гледатъ въ очи онѣзи отъ плѣвенскитѣ граждани, които сж знаели тѣхнитѣ дѣла и сж се стѣснявали отъ присѣтствието имъ, и за да се избавятъ отъ постоянното гризение на съвѣстта си, усероихж, както скандала на банката въ читалищния салонъ на 28 Ноември така намѣрихж, че било обидно за офицеритѣ писаното въ вѣстника ни антрефиле, вслѣдствие което се взехж и извѣстнитѣ вече рѣшения на офицерското събрание. Ако писаното въ нашия вѣстникъ за нѣкои офицери, които дѣйствително сж се крили изъ сламитѣ въ Срѣбско-Българската война, послужи за основание да не се приема, нашия вѣстникъ въ офицерското събрание, то какво ще кажжтъ тукашнитѣ защитници на офицерския мундиръ за горнитѣ цитати: „срамъ е, позорно е, че...“ По голѣма обида отъ тази може ли да бжде? Не, това спорѣдъ политиканитѣ отъ тукашния гарнизонъ не съставлява обида, защото е писано отъ единъ висшъ воененъ, който е началникъ на едно учреждение. Тѣ отъ „Свобода“ сж понесли и ще понесжтъ още по-голѣми обиди, нъ пакъ нѣма да сж исхвърлятъ отъ своята читалня, защото тя ратува противъ емигрантитѣ, обижда крѣвно шева на цѣлата армия, а отъ това тѣмъ види се, имъ става добрѣ. Иначе не можемъ да си обяснимъ тѣхното мълчание противъ всички нападки и обиди, които „Свобода“ сине по адресъ на офицерството. Нека най послѣ всѣки повѣрва, че органа на Стамболиститѣ „Свобода“ е паднжлъ толкова низко,

че злостата на редакторитѣ ѝ е телкова дива, щото въ стремлението си да пакости на днешното правителство отива да проповѣдва незачитание на съществующитѣ въ страната нарѣдби и закони. Такова едно поведение е мерзко и осждително.

Кой шарлатанствува?

Бѣлградъ.

Въ сръбскитѣ дипломатически кръгове се говори, че изпъстието за тритѣ берати за български владии, особено за тѣзи въ Манастиръ и Дебръ било предизвикало обща енергическа опозиция отъ грѣцка и сръбска страна. Правителствениитѣ кръгове въ Бѣлградъ сж много разтревожени.

„Балканикъ“

Ако е имало въпросъ, съ когото безсъвѣстно да е експлоатирала нашата опозиция, то е въпроса съ бератитѣ за владии въ Македония. Какво се не писа по този въпросъ, какъ не се изопачава и прѣначава истината съ единственната цѣль да се пакости на правителството, което освѣнъ че се ползува съ народното довѣрие, но и съ довѣрието на Н. Ц. Височество. Правителството на Г-на Д-ръ К. Стоиловъ се обвини въ всичко: въ бездѣйствие, въ лъжа, въ игнорирание народнитѣ интереси, въ служение на Султана и пр., но фактитѣ дойдохъ да опровергаватъ всичко по единъ най осезателенъ начинъ. Всичкитѣ инсинуирания противъ правителството имахъ за цѣль да убиятъ реномето му и да го прѣдставятъ прѣдъ народа за такова нехайно, което не иска и да знае за народнитѣ стрѣмления и интереси, а слѣдователно да подкопажатъ престижа му прѣдъ държавний глава, та дано дойде редъ и за другитѣ видни (sic) държавници вродѣ Радославова и пр. Атаката бѣ задружна, но слѣдствията бѣхъ окончателно разочарование на самитѣ автори на интригитѣ. Въ врѣме на гърко-турската война правителството ни се обвини, че не прѣдприема и то авантюра, вродѣ оная на гърцитѣ. По послѣ самитѣ тѣзи, които вдигахъ всичката врѣва, дойдохъ сами да признажатъ, че правителството се е ръководило отъ съображения хуманни и народополезни, и че то е било въ правото си да постъпи така, защото онова, което се постигна по дипломатически начинъ струва много повече отъ онова, което можеше да се постигне съ една война, послѣдствията на която въ всѣка случай нѣмахъ да бждатъ въ наша полза. Дадохъ се пълни обѣщания за издаване берати за български владии въ Македония, но опозиционната пресса се отнесе съ присмѣхъ; никой не искаше да вѣрва. Сръб. кралъ Александъръ направи визита на Н. Ц. Височество; посрѣщанието бѣше едно отъ радушнитѣ, а опозиционната печалъ вмѣсто да вземе при сърдце желаемото сближение на двата съседни братски народи, раздуха повече умразата между едноплѣменнитѣ съседни, като отиде до тамъ, щото обвини правителството въ имѣна на отечественитѣ интереси — раздѣляние сферитѣ на влияние въ Македония. Нищо неможа да разубѣди невѣрнитѣ томовци, че тѣхнитѣ съждения сж невѣрни, че тѣ не почиватъ на здрава основа. Съ това си невѣрие тѣ останяхъ и до днесъ, до гдѣто фактитѣ дойдохъ сами да ги свѣстятъ, да имъ отворятъ очитѣ, за да виджатъ, на коя страна стои истината и правдата. Когато прѣосвѣщенитѣ синодални старци Григорий, Константинъ заминавахъ за Цариградъ „Свобода“, а слѣдъ неж и всичката опозиционната пресса се отнесе насмѣшливо къмъ тѣхното отивание. „Господь и на присмѣхъ помага“, казва народната поговорка. Така и станъ. Днесъ вече за никого не е тайна, че нашето правителство си е изпълнявало патриотически дългъ; че то е имало при сърдце народнитѣ стремления на Българина; че то освѣнъ че се е грижало да подобри страната ни, индустрията, промишлеността, търговията и пр., нъ не е испущало изъ прѣдъ видъ и участието на братията ни отвѣдъ Рида. Неговитѣ ходатайства, подкрѣпени отъ Държавний глава, се увѣнчахъ съ сполука и опровергахъ всички онѣзи клевети, ругателства и инсинуацѣи, които опозиционната пресса пусти въ ходъ, за да поврѣди на правителството, като го прѣдстави за нехайно и такова, което за орден продава народнитѣ интереси. Да, фактитѣ изобличихъ по единъ най тържественъ начинъ интригитѣ и извадихъ на лице истината. Нъ дали и това ще вразуми общата опозиция? не вѣрваме, като имаме прѣдъ видъ колко ниско е испаднала тя.

Всѣкимо е извѣстно, че се издадохъ берати за трима български владии въ Македония: въ Манастиръ (Битоля), Дебръ и Струмица, отъ които първитѣ два отвѣдъ Вардаръ—въ тѣзи страни, за които се обвиняваше правителството, че ги отстъпило на сърбитѣ, като страни населени съ сърби. Знаеме, че сега борбата на опозицията ще се пренесе на друга почва; сега въпроса ще бжде: защо да се издадѣтъ само три, а не петъ защото на опозицията и трѣбва да злослови; тя никога не може да се примѣри съ положението си и да гледа, че правителството печели. Тя би била прѣдоволна, ако правителството губѣше, защото съ това би порасѣлъ шанса ѝ да дойде на власть, безъ да вема въ съображение, че всѣка загуба злѣ се отразява на народнитѣ стремления на българина въобще и на македонца въ частности. Освѣнъ в. „Знаме“, който горѣ долѣ оцѣни печалбата на правителството съ издаването на три берати за владии въ Македония, всички други опозиционни вѣстници мълчатъ, или ако спомънуватъ нѣщо, то е придружено съ зловни инсинуации, и се прѣдставлява като нѣщо, не имѣеще никакво значение. Това е осждително. Ний сме увѣрени, че ако сърбитѣ бѣха сполучили да издѣйствуватъ берати за трима владии въ Македония, нашата опозиционна прасса щѣше да хвърка отъ радостъ, не защото ще получи отъ това нѣкаква облага, а защото ще ѝ се удаде удобенъ случай да злослови и подконава престижа на правителството прѣдъ народа и господаря, безъ да вема въ внимание, че то отива прѣкъ сръбцу народнитѣ интереси, нъ днесъ тя мълчи, защото омразното ней правителство печели и кавалерски отстоява даденитѣ обѣщания.

„Повече се радва онзи, който по постѣ се радва“, казва поговорката. Така е и съ случая. Когато Сръбската прасса оповѣстваше, че сж дадени обѣщания за трима сръбски владии въ Македония, нашата опозиция се радваше, че съ това ѝ се удава случай по скоро да дойде на власть, а сръбската прасса безъ изключение тържествуваше. А това ни дава случай да вземемъ урокъ отъ нейното поведение. Въ Сърбия всички безъ разлика на партия еднакво оцѣняватъ важнитѣ моменти и печалби, не се стремятъ да търсятъ претексти за правокателства, а сърадватъ правителството си въ неговитѣ печалби, ако ще би тѣ и да сж нищожни, а у насъ е обратното. Опозицията обвинява правителството, че не се интересува съ участието на нашитѣ братя въ турската империя, че не прави енергически постъпки за издаване на берати за владии, обвинява го въ лъжа, а когато неговитѣ ходатайства се увѣнчаватъ съ успѣхъ, тя нѣмѣе и търси други претексти да злослови и инсинуира. И какъ можемъ да укачествимъ такова едно поведение, ако не мерзко и шарлатанско? Сполуката съ издаване берати за трима владии въ Македония, особено въ епархии, като Пелагонийската (Битолската) и Дебрѣрската е една значителна печалба за българизма въ Македония, защото се туря прѣграда на грѣцкитѣ и сръбскитѣ агитации. Това го съзнаватъ всички, нъ не искатъ да го признажатъ. Гърцитѣ и сърбетѣ задружно протестиратъ, нъ тѣхнитѣ протести нѣма защо да ни стрѣскаатъ. Ний трѣбва да тържествуваме съ своитѣ печалби като не даваме никакво значение на тѣхнитѣ протести, които сж насочени сръбцу националнитѣ стрѣмления на българина. Горнята телеграма отъ Бѣлградъ, която „Балканикъ“ ни донася е едно вѣрно копие на това, което ний казахме погорѣ. Сърбитѣ и Гърцитѣ се стрескатъ отъ нашия успѣхъ, тѣ се вълнуватъ, трѣвожатъ, нъ това не трѣбва да ни обезсърдчава, а напротивъ — да ни окуражава и сплотява за едно по енергическо отстояване на нашитѣ права, тамъ, гдѣто нѣма никакви сърби и гърци, а има чисти българи. Сърбитѣ се стремятъ да посърбятъ нашитѣ братя въ Македония, за да иматъ основание да изявятъ своитѣ претенции надъ тази чисто българска страна, наша длъжностъ е да усоеत्याме тѣзи тѣхни домогвания. Това полѣно се постига, когато всички дѣйствуваме въ едно направление, като не правимъ въпросъ отъ тѣзи наши национални стремления да сваляме и качваме министерства. Ако сърбитѣ сж толкова заблудени отъ шовенизмъ и не виждатъ, гдѣ се намѣрватъ тѣхнитѣ братя, които говорятъ тѣхния езикъ и иматъ тѣхнитѣ обичаи, наша длъжностъ е да защищаваме своитѣ съплеменници, съ които не ни дѣли нищо и да отговаряме, както прилича на сръбскитѣ шовенистически домогвания и стремления въ земитѣ, населени съ чисти

българи. Свята длъжностъ, прочее, се налага на нашата опозиционна прасса въ въпроси, които се касажатъ до участието на нашитѣ братя подѣ чуждо иго, да работятъ и подпомагатъ правителството въ неговитѣ грижи за подобрене на тѣхната участъ, а не да му противодѣйствуватъ и да се стремятъ да усоеत्याватъ неговитѣ дѣйствия.

ХРОНИКА.

Говори се изъ града, че двама души г-да капитани отъ тукашния гарнизонъ по заповѣдъ види се на по виспето началство, сж ходили въ нисалището на адвоката Тодоръ Табаковъ и сж молили тоя послѣдния да даде заповѣдъ на редакцията на „Бдитель“ да не защищава *»офицерската честъ«* защото съ тая тѣхна защита се било врѣдѣло и осустявало *»общото дѣло«*. Отъ посѣжката на тѣзи двоица капитани, както и отъ тѣхната декларация, ний нѣмаме желание да правимъ, богъ знае, какъвъ меслахатъ, но за успокоение на съвѣстѣта, ний ще си позволимъ да понитаме г-на коменданта на гарнизона да ни каже като въ какво състоятъ *»общитѣ дѣла«* на офицерството съ ония на Табакова и на тайфата около „Бдитель“. *»Свобода«*. Защитницата на *»офицерската честъ«* въ послѣдно врѣме много се е разлаяла, и въ послѣдния си брой, хвали повѣдението на нѣкой отъ по виспитѣ офицери отъ тукашния гарнизонъ. *»Свобода«* хвали, двама капитани заявяватъ на Табакова дг не ги защищава, защото съ това се било *»осустявало общото дѣло«*; дяволъ да го земе, човѣкъ ще неще трѣбва да дойде до заключение, че тѣзи работа не е чиста. Нѣщо се мжти, ама не се знае, дали ще е пиле или запъртъкъ!

Ако съдимъ по минали дѣла и работи, а особено по вечеринката на 30-й Ноемврий въ клуба, гдѣто бѣше се събрала всичка стамболовска папачъ, на чело съ серсемъ—Тодора, то камахай човѣкъ трѣбва да се стресне отъ *»рицарското поведение«* на нѣкой голѣмци! Пустѣ Михалъ, защо не дойде да си събере вересията, ами се е заплѣсналъ дяволъ го знае на кждѣ!

Въ Киевъ, Москва, Петербургъ, Тифлисъ, па чакъ и въ Асхабадъ и Тефѣранъ ше отидемъ да диримъ автора на антрифилето обнародвано въ брой 40 на в. Плѣвен. гласъ, и като го намѣримъ, ще му дадемъ приличното възнаграждение за нанесената обида. Така викаше и се заканваше, покрай Вита. кавалера на ордена за храбросъ, бившия плацъ—адютантъ въ София, и чернотамийския герой въ присѣствието на виспето си началство.

Гюрултията, която този своегорода юнакъ дигаше, заблѣлзваше се по вънкапностъ, че прави особено удоволствие на единъ другъ по храбрѣръ отъ него юнакъ. Този герой едно врѣме за да покаже до колко билъ храбрѣръ и слѣдователно винаги готовъ да положи коститѣ си за *»вѣлмието и славата на отечеството, той е стрѣляягъ върху мъртвитѣ тѣла на онѣзи, които прослави хъ българското име подѣ Сливница, Драгоманъ, Пиротъ и пр. Това е особенъ родъ храбростъ, която всѣкой смъртенъ немоща притежава, за нея трѣбва особенни натурѣ! И тѣй, тѣзи двама храбреци, единъ който бие вързани хора въ черната джамия а другия—стреля върху мъртвитѣ тѣла на бившитѣ си началници, безъ малко щѣхъ да се запелѣятъ чакъ по Асхабадъ и Тефѣранъ за да накажатъ прѣдателя—авторъ на антрифилето. Разноскитѣ по отиванието и връщанието въ онѣзи далечни азиатски страни, спорѣдъ както увѣряваше единъ другъ *»юнакъ«* щѣхъ да бждатъ за смѣлка на полко. Види се обаче, че или полка е отказалъ да тегли разноскитѣ, или пѣкъ *»нашитѣ юнаци«* ще оставятъ автора да прекара зимата въ Тефѣранъ, па на пролѣтъ ще отидатъ при персидкия шахъ и въ негово присѣствие ще покажатъ примѣръ отъ храбростъ и военна доблестъ.*

Отъ нѣколко врѣме насамъ началството на военния гарнизонъ въ - замѣна на това, гдѣто гражданитѣ не отиватъ вече на вечеринкитѣ имъ сж рѣшили да си отгѣстватъ по другъ начинъ - като не отпущатъ вече военната музика да свири на

прѣдставленията, давани отъ читалищното настоятелство за въ полза на библиотеката на сжщето, отъ която се ползуватъ и военни. Ний знаеме, че музиката, може да се дѣли, защото има оркестръ, отдѣлванието на когото съ нищо не може да попрѣчи на останалия музикански хоръ съ духови инструменти. Това е единъ капризъ на нашитѣ военни, който съ нищо не може да се оправдае. Отмъщението по този начинъ е осждително. Всекиму е извѣстно, че прѣдзначението на военнитѣ музика не е само да весели военни въ всеко врѣме, а и да служи въ свободното си врѣме на онѣзи, отъ гърба на които се събира за нейното издържане. Нигдѣ въ правилника за музиканскитѣ хорове не е казано, че военнитѣ музика се учреждаватъ само за военнитѣ, а, напротивъ, е казано даже, че тѣ сж длѣжни поне два пхти въ недѣлята да свиратъ на публични мѣста, гдѣто укаже кметството, а така сжщо и на всеко мѣсто за което имъ се плаща приличното възнаграждение. Ето вече на три вечеринки музиката не се отпуща, макаръ и да има възможность. Сжщо така е отказано и за нова година. Гражданитѣ нѣма да изгубятъ съ това, защото тѣ и безъ военна музика ще могатъ да посрѣщатъ новата година така добръ, както и съ военната музика. Въ тѣзи случаи офицерекото общество отива противъ интреситѣ на музикантитѣ и музиката, защото съ това се отнематъ на тѣзи бѣдници по нѣкой и другъ левъ, които щѣхъ да спечелатъ на тритѣ прѣдставления и на нова година, а пкъ г-да военнитѣ въ замѣна на тази загуба съ нищо нѣма да ги възнаградятъ. Пхтътъ, по който сж трѣгнали нашитѣ военни, които въ всичко слѣдватъ свѣтитѣ на „свобода“ която се е заела да ги ржководи и свѣтвва, какво да правятъ, нѣма да ги изведе на добро.

Всеки човѣкъ ще осжди домогванията на тѣзи народни богато плащани храненияи да си отмъщаватъ по този начинъ на гражданитѣ. Кой имъ е кривъ, че гражданитѣ не посѣщавали тѣхнитѣ вечеринки, когато тѣ сами създадохъ причини и постхпихъ необмислено. Пхтътъ, по който сж трѣгнали и вървятъ нѣма да ги изведе на добро и нека знайтъ, че всичко това, което тѣ дисс правятъ като отмъщение, ще имъ се стовари на главитѣ.

Послѣдния брой на в. „Бдителъ“, е пъленъ съ *бърдарска лихва*, по адресъ на напия вѣтеникъ и срѣщу всички, които не глѣдатъ прѣвъ мрженитѣ имъ очила. Кога се връщали прѣдставителитѣ, качили биле *народа*, види се, тенеке на едно ловджийско куче. Нпз знаеме противното, че кучето съ тенеке, което Каравановъ и Табаковъ се вързали, несполучили. На мѣсто да взематъ друго нѣкое кучи, сполучили та вързали на К. Хинковото и защо кучето било *зло*, не могли да го удържатъ а го опостнали, когато испждениия учител Т. Хр. Бърдаровъ се връщалъ отъ Сѳия. Послѣдния останалъ много обиденъ, отъ тази глупова постхпка на аркадашитѣ си; слѣдствие на това, обжалвалъ тѣзи дѣйствия прѣдъ К. Хинковъ и Т. Щирковъ въ дюгеня на Юр. Дилчовъ, гдѣто се развиватъ всички жизнени въпроси отъ нравствена стойность. Рѣшили сжщо, щото тенеке да се върже на врата на кучкаритѣ. Хинковъ казватъ, че завѣлъ дѣло срѣщу кучетаритѣ, защото кучето направило пакость, когато съ вмжвало въ дюгенитѣ му. Сеирджий сме, ще гледаме какъ ще се укачатъ тенекеката на очилатитѣ лихвари и прѣчестнитѣ редактори около пачаврата.

Имаме твърди не добри свѣдѣния, за учителката и нѣкой учител Петровъ отъ с. М. Тръстеникъ, Другъ учител отъ сжщо село правялъ търговия, която пречила твърдѣ много на учебното дѣло. Особено за първитѣ двама се вършили непристойни работи за учителъ, особено въ едно село. Желателно инспекцията да издири петената и ако се укаже всичко онова, което селанитѣ се виждали, такива въспитатели да се освободятъ отъ това занятие.

На 21 Декемврий т. м, се извърши изборътъ въ с. Садовецъ Луковитска, за двама съвѣтници за окр. свѣтъ за такива, се избрани съ пълно вишегласие, Г. Цв. Кузовъ, многообичния на нашитѣ Стамболисти, и Недко Василевъ кметъ отъ с. Телищъ Луковитска околия.

Съобщаватъ ни изъ града, че подкупенитѣ редактори на издаваемото се въ града пасквилче „Бдителъ“, е натъкмилъ за главенъ репортеръ на

различни клѣвети единъ испжденъ, още прѣди 2 години, ученикъ отъ III-й класъ, Владимиръ Крачуновъ; сега той се нарича вече Владимиръ Тормановъ. Този ученикъ е билъ изключенъ изъ училището за едни бластографически писма до учителитѣ си; най сетнѣ, той е фалсифициралъ свидѣтелството си отъ III класното Орѣховско училище, съ което той отиде въ Видинъ и е билъ приетъ за ученикъ въ IV класъ: като прѣстоа 15 дена въ Видинъ, извади, по единъ мошенически начинъ, удостовѣрение отъ Видиската училищна дирекция, че е билъ ученикъ отъ IV кл., и дохажда въ Плѣвенецъ и се записва за редовенъ ученикъ въ IV класъ подъ името Владимиръ Тормаковъ. Благодарение на бдителното око на учителя Рибертовичъ, прѣдъ когото, той се яви въ присхтствието на учителя Н. Тодоровъ съ свидѣтелството отъ бившия директоръ Т. Бърдаровъ, което му е било издадено още прѣди 2 години съ 3 слаби бѣлѣжки, за да издържи испитъ по казанитѣ три прѣдмети, не ще съмнение, че този субектъ е билъ отбѣснатъ отъ испитателната комиссия, а послѣ имъ нахалство да излъже и директора Б. Султанова. Като виде, този мошеникъ, че е уловенъ въ фалсификация на различни свидѣтелства, се уволни самичкъ изъ училището и стана сега помощникъ на клѣветнически фарашъ „Бдителъ“ за 5 лева на мѣсець. — Вѣрвамъ, че надлѣжнитѣ сждебни власти ще се зиратъ дѣлото на този бластографъ, фалсификаторъ, и ще му усажктъ надлѣжното мѣсто. —

Жално явление! До каква долна степенъ сж испаднали нашитѣ „Бдители“ — моралисти!!! За да напълватъ пасквилчето си, ето, какви срѣдства трѣжатъ!!! —

На 25-ий Декемврий Дружеството „Съгласие“ прѣдстави за въ полза на читалищната библиотека пиеситѣ: „комедия отъ грѣшници“ и „истъчениитѣ обноски“. Прѣдставлението излъже едно отъ най сполучливитѣ. Актеоритѣ играхъ почти всички отлично ролитѣ си, които бѣхъ заучили, както трѣбва. Особено добро впечатление произведе послѣдната пиеса — „истъчениитѣ обноски“. Ний сме увѣрени, че ако и за въ бждше любителитѣ, когато прѣдставяватъ изучватъ така добръ и грижливо ролитѣ си, гражданитѣ ще ги удостояватъ съ присхтствието си, защото всеки желае да види нѣщо по добро.

Подобни прѣдставления заслужаватъ да бжджтъ удостоявани отъ Плѣвенецитѣ любители — зрители.

Нѣколко думи по причинитѣ за слабия успѣхъ въ нашитѣ класни училища.

Пише: **Ив. Младеновъ.**

(Продължение отъ брой 47 и 48).

III. Учебната основа въ тия училища и нѣкои распорѣждания, които излизатъ отъ самото Министерство на Народното просвѣщение.

— Дѣйствително и при най-добритѣ програми, ако липсува умѣнието на тия, които ги изпълняватъ; то цѣлътъ пакъ е изгубена. Далечъ е врѣмето, когато самия учител да бжде саминъ программа. Това врѣме ще дойде тогава, когато главнитѣ ржководители на Просвѣщението ни, прѣди всичко о врѣме се заинтересуватъ и създадхтъ фабрики, които специално да фабрикуватъ учители за класнитѣ училища. До сега слава Богу не е обрнжто никакво внимание. И до тогава до като се не рѣши окончателно въпроса за цѣлътъ на класнитѣ училища и какви учители сж потрѣбни за тѣхъ: до тогава ще се постигатъ настояшитѣ печални резултати.

Дѣйствующата, по настоящемъ, программа въ класнитѣ ни училища е далечъ да отговаря на съврѣменнитѣ педагогически начала и да удовлетворява исканитѣ цѣли. До сега, ако има нѣщо по свѣстно изработено, то е програмитѣ за педагогическитѣ ни училища и за класнитѣ (до негдѣ) дѣвически училища.

Да, училищната программа, по настоящемъ въ класнитѣ училища твърдѣ много спомага за „слабия успѣхъ“. Ученицитѣ отъ отдѣленията туюко що стхпктъ прѣвъ прага въ класното училище, осѣщатъ особена тегота, онии интересъ, който имъ се е възбуждалъ въ основното училище, изчезва. И какъ да не изчезва, когато отъ полето дохождатъ и се въскачватъ възъ планината. Сравнимъ ли програмата на основното училище съ програмата на класното: виждаме цѣлъ психически скокъ. Оная концентрация, която вѣе въ програмата на основното училище, въ класното училище се прѣобръща на противното; оно-

ва разнообразие на материяла въ основното училище се обръща въ класното училище въ еднообразие. Умѣренностьта на материяла се преобрѣща въ прѣтрупанность и пр. и пр.

Нека бждемъ по нагледни: Законъ Божи въ класнитѣ училища е прѣтрупанъ до толкова щото човѣкъ би помислялъ, че непременно цѣлътъ е да се приготвятъ въ тия училища теолози. По естествена история се прѣдвижда толкова много и еднообразенъ материялъ, щото и при най-добрата воля на нѣкой учители да взематъ нѣщо по свѣстно, принуждаватъ сж да употрѣбятъ старата школска метода, само и само да прѣминжтъ прѣдвидения материялъ. Ами какво да кажемъ за географията, геометрията и другитѣ прѣдмѣти? Прѣдвиджано, прѣдвиджано материялъ, пкъ не мислено. Вземѣте за примѣръ географията въ вторитѣ классове, политическата география въ тия классове изиграва своята роль още тамъ, а понататкъ се и немислюва за нейната важность. Въ по-горнитѣ классове се свалятъ и звѣдитѣ отъ небето, нъ незнаемъ за сжществуванието на нѣкой культурни страни на нашата планета. Пкъ ако направимъ още нѣкой и други сравнения съ прѣдвидения материялъ въ основнитѣ училища, ще видимъ цѣли скокове, които твърдѣ злѣ се отразяватъ върху успѣха.

Учителитѣ въ класнитѣ училища се поставягъ твърдѣ неловко: или програмата да изпълнжтъ, или пкъ „малко, нъ чисто“ — методически, да спажктъ всички дидактически принципи и пр., нъ кое е за прѣдпочитание?

— Ния ще отговоримъ — послѣдното, спазване всички съврѣменни педагогически прийоми. Нъ какви ще бжджтъ послѣдствитѣ? Пакъ неприятности. Ако, човѣкъ съ желание работи и постхпва чисто методически по всеки учебенъ прѣдмѣтъ, по всека методическа единица, какво ще излъже?

— Материяла недовършенъ спорѣдъ програмата, на ученика се дава право за по-горенъ класъ; постхпва въ него и на конецъ недовършения материялъ пакъ ще нанесе своя ударъ, понеже на повечето отъ прѣдметитѣ естеството на материяла е такова, щото едно безъ друго е немислимо. Ако прѣдпочетемъ старата школна бърборчива метода; материяла дѣйствително ще се мине, може и за два три мѣсеца чевѣкъ да го избѣре на ученицитѣ, нъ той (материяла) си остава избѣранъ, а въ ученицитѣ нищо свѣстно не оставенъ. И тѣй лошо и инакъ лошо, ето защо е необходимо сега слѣдъ като се понарѣдихъ въ това отношение основнитѣ училища, веднага да се примени къмъ урежданието въпроса съ III-класнитѣ и подирѣ горнитѣ классове на класнитѣ ни училища.

(Слѣдва).

ИЗЪ ДОПИСКИТѢ НИ

До Г-на Редактора на в. „Плѣвенеки Гласъ“

Тукъ.

По случай 28 Ноемврий, денътъ въ който града ни праздува двадесетъ годишнината на прѣвземанието му отъ побѣдоноснитѣ руски войски, като гражданинъ, който въ Сръбско-Българската война съмъ се сражавалъ за свободата на отечеството си подъ командата на достойни и храбри полководци, като майоръ Груева, тогавашний мой началникъ, на банкета, даденъ отъ общ. управление, съединихъ значението на двѣтъ войни — Русско-Турската и Сръбско-Българската, които сж отъ еднакво значение за свободата на наше отечество и запихъ за славата на артилерията въ лицето на Г-на Майоръ Груевъ, който принеси грамадна заслуга на отечеството съ своята вѣщина и опитно ржководение артелерийский огънь.

Тази моя наздравица се прѣтгълкува много злѣ отъ редакторитѣ на пачаврата „Бдителъ“, отъ които никой не прѣсхтствуваше на банкета, като ми се прѣписа даже и това, че азъ съмъ билъ подбутнатъ отъ други, именно отъ Г-на Управителя, да държа тази своя наздравица.

Заявявамъ прочее на безсхвѣстнитѣ около „Бдителъ“, че азъ държахъ горнята наздравица, безъ да се повлияхъ отъ когото и да било, а най малко отъ Г-на Управителя, на когото се стовари всичката вина за тази наздравица, като се даже каза, че тя е негово дѣло. До колко мож да бжда орждие въ рхцѣтъ на когото и да било, а още повече и да ставамъ проводникъ на чужди мнѣния, това е извѣстно на всички, а най-много на безсхвѣстнитѣ редактори на „Бдителъ“, които ме избирахъ двѣ години за сждебенъ засѣдатель и училищенъ настоятел тогава, когато тѣ

се числѣхъ въ редовѣтъ на народната партия и давахъ декларации Г-ну Президенту Д-ру К. Стоилову. Тѣ знахъ, че азъ съмъ билъ честенъ на думата си и на идеитѣ си и, ако днесъ тѣ излизатъ срѣщу мене, то е защото слѣдъ като тѣ измѣнихъ на думитѣ си и се обявихъ за поклонници на смъртнитѣ останки на осемгодишния тиранинъ на България, азъ слѣдъ като имъ залѣпахъ заслужината хръчка, отдѣлихъ се отъ тѣзи кърлежи, на които идеала бѣ да грабятъ, както въ градския съвѣтъ, така и въ п. комиссия. като продадохъ по рано на Мецова и Хинкова своитѣ политически възрѣния и идеи, (които никога не сж имали).

Колкото се отнася до спрѣчкването ми съ майоръ Бояджиевъ, прѣдизвикано отъ послѣдния, който не бѣше въ положение да пази нужното равновѣсие, то се изглади още на самото мѣсто.

Никои не е въ положение да ме учи да поддържамъ, когото и да било, защото азъ като съвѣстенъ гражданинъ въ положение съмъ да оцѣнявамъ дѣлата на когото и да било и да уважавамъ и почитамъ, когото обичамъ. Мене не ме е блазило никога чиновничеството, защото азъ си имамъ своя търговия, а толкосъ повече и помощничеството, за което ми се натяква. Азъ съмъ уважавалъ майоръ Груева и неговитѣ другари и днесъ ги уважавамъ, защото бѣхъ очевидецъ на тѣхното самопожертвование и храбростъ; такъвъ ще бѣдъ и спрямо офицеритѣ на тукашния гарнизонъ, стига тѣ да бѣдхъ достойни да заслужатъ тази почестъ на бойното поле, а не както подполковникъ Мариновъ на 27 Септемврий 1887 г.

Ц. Винаровъ.

Като даваме мѣсто на горнето, испратено ни отъ Г-на Ц. Винаровъ и ний идиме до заключението, макаръ и да се стовари върху му обвинението, че той съ своята наздравица е послужилъ за проводникъ на чужди идеи, че този скандалъ е билъ нагласенъ и че се е търсилъ най-малкия претекстъ, за да се направи желанното на нѣкой висши офицери распѣпление между гражданетѣ и военитѣ, за да получатъ едно браво отъ „Свобода“.

До Редакцията на в. „Плѣвенски Гласъ“, копия в. „Бдителъ“. Въ гр. Плѣвень.

Въ бр. 43 и 44 на в. „Плѣв. гласъ“ е помѣстена една дописка отъ Гаврилъ Цвѣтковъ изъ с. Жгленъ. въ която се обвиняваме, че ний сме нанасяли телесни наказания на ученицитѣ си. Въ отговоръ на писаното, отъ дописника и за въстановление на истината, съобщаваме слѣдното, за което молимъ редакцията да го отпечата въ единъ по-близъкъ брой на вѣстника си:

Телесни наказания на ученицитѣ не сж налагани тѣй, както би ги наложилъ г. Цвѣтковъ ако имаше щастие и тая година да бѣде учителъ. Че ученицитѣ не сж наказвани — това знае и самъ той, защото още не прѣстава да се интересува за учеб. дѣло въ Жгленъ и да подпитва бацитѣ на дѣцата, какъ учителитѣ учятъ дѣцата, биждъ ли ги? и пр. и пр. Интересува се казваме, защото господство му е билъ 12 год. учителъ, отъ които 9 въ Жгленъ, а сега уволненъ — естествено е, че току-така нѣма лесно да се прѣмири съ положението си.

Г. Цвѣтковъ не трѣбваше да распитва наказвания ученикъ С. Т. само за наказание то му, а трѣбваше да узнае добрѣ причината за наказванието му; а това можеше да стори, като попиташе гл. учителъ — щомъ се толкова интересува — па тогава да пише въ „Плѣв. гласъ“. Ако ученикътъ е наказанъ, то е имало и причина, която е повлѣкла наказанието, а за всичко това е държано и протоколъ въ учит. съвѣтъ.

Вънъ отъ туй бившия учителъ лъже най-безобразно, като казва бащата на „бития“ ученикъ взелъ послѣдний отъ училището. Лъже казваме, защото ученикътъ и до днесъ посѣщава училището и е единъ отъ добритѣ ученици, благодарение на наказанието. Па най-послѣ, нека дописника знае, че нашитѣ възпитатели и педагогията не сж ни учили да налагаме тѣлеснитѣ наказания надъ повѣренитѣ намъ крѣпки души тѣй, както той ги налагаше въ битността си учителъ.

Дописника съвѣтва Инспектора да не се церемони съ насъ, защото селянитѣ не нѣбли толкосъ да се церемонитъ. Що значи смисъла на горното всѣки може да проумѣ. Цвѣтковъ лесно може да подстрѣкне нѣколко невинни, нѣ довърени нему хорица, та да дойдхъ въ учили-

щето и вдигнхъ скандалъ, както що направи минхлата година съ вечеринката, приготвена отъ другитѣ трима учители. За такива геройски подвизи — да, признаваме способноститѣ му.

Относително успѣхъ отъ училището, ний бихме съвѣтали Цвѣткова да не се безпокои ни най-малко — за тава си има другъ грижата. А тая година, увѣрени сме се ще бѣде нѣщо повече отъ минхлитѣ години.

Въ заключение ще отговоримъ Цвѣткову, че ний му благодаримъ, гдѣто излиза съ подписа си, защото безъ него читателитѣ бихъ помислили че това въ сжщностъ е тѣй. А отъ подписетъ виждатъ, че това сж нагли инсинуации отъ страна на единъ уволненъ учителъ.

Относит. бѣлѣжката на редак. ще кажемъ, че тя не трѣбваше да дава гласностъ на едни нероверени факти. Слѣдното обстоятелство ни кара за въ бѣдхце да не върваме на писаното въ „Плѣв. гласъ“, толкосъ повече, че неговата программа е политико-литературна.

Не желаемъ сжщо и трудитѣ ѝ да ни обръща вниманието, какво трѣбва да вършимъ като учители, и че дѣцата не се учили съ разни тѣлесни наказания; защото и за туй бере другъ грижата, па и тѣзи учители се ще да знахъ какъ се наказва единъ ученикъ за извѣстна негова простѣпка.

24/XII — 97 г.

с. Жгленъ.

Съ почитание:

П. Владевъ.

Е. Хотева.

Б. Р. Ний даваме мѣсто на горнето опровержение, което само иди да потвърди факта, че подписанитѣ учители сж упогрѣбвали тѣлесни наказания надъ ученицитѣ, а така сжщо и да извадимъ на лице обстоятелството, че подписанитѣ, освѣнъ професията учители, иматъ на рѣка и партизанството, за което може би посвѣщаватъ частъ отъ врѣмето си. Безъсѣбно е отъ тѣхна страна да опровергаватъ онова, което сж вършили. Признаватъ побоя. нѣ искатъ да кажатъ, че имало и причини. Да положимъ, че ученика е направилъ крупна простѣпка, нѣ дали тази простѣпка трѣбваше да се накажи съ бой? Това не разбираме; а това е цѣла истина, която се чете въ самата дописка: г-нъ Цвѣтковъ не трѣбваше... на тогава да пише въ „Плѣвен. гласъ“. Е, г-нъ Владевъ и г-ца Хотева, което сте подписали само философствованията на вашия колега, какво опровергавате, побоя ли, когато сами удостоверявате или що? Пуста нахалност!

Плѣвенска Градска Община
(Отдѣление Административно)

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 9498

4 Декемврий 1897 год. гр. Плѣвень

По случай отпразнувание 28 Ноемврий т. г., 20 годишнината отъ освобождение града, отъ страна на Кметството се подадохъ слѣдующитѣ поздравителни телеграми:

София-Двореца

Негово Царско Височество Фердинандъ I.

По случай 28 Ноемврий двадесетъ годишнината отъ освобождение града Плѣвень отъ Турското робство и отслужване молебень за падналитѣ Руеи и Романски войници, гражданитѣ които празнувахъ тая историческа дата, ме натоварихъ да поднесъ прѣдъ стѣнитѣ на Ваше Царско Височество вѣрноподанническитѣ имъ чувства и искрени благопожелания за здравие и дългоденствие на Ваше Царско Височество и Августейши Ви Домъ и Щастливо Царувание за слава и успѣхъ на България.

Под. Нам. Кметъ Ив. Спасовъ.

Петербургъ

Негово Височество Николай II, Императоръ Всерусийски
По случай 28 Ноемврий памятный день — превземание града Плѣвень — 1877 год. отъ Рускитѣ побѣдоносни войски и нашето освобождение отъ Турското робство днесъ като празнуваме този памятенъ день и като благоговѣме прѣдъ прахътъ на падналитѣ за нашата свобода Руски войници щастливъ се считамъ да поднеса отъ страна на Плѣвен. граждани прѣдъ Ваше Императорско Величество нашата искрена признателностъ и искрени поздравления и благопожелание за здравие и дългоденствие на Ваше Императорско Величество и Августейши Ви Домъ и щастливо царувание надъ велика могъществена Россия, нашата освободителка.
Нам. Град. Кметъ (под.) Ив. Спасовъ.

Букорещъ

Негово Величество Карлъ I Романски Кралъ

Като празнуваме днесъ 20 годишнината отъ превземание гр. Плѣвень, гражданитѣ на тоя градъ ме натовариха да поднеса на Ваше Величество искренимата имъ благодарностъ и почестъ на Шефа на Романската Юлична Армия, която взе славно участие за освобождение на Плѣвень.

Живейте Ваше Величество за слава на Романия.
Н. Кметъ на гр. Плѣвень Ив. Спасовъ

Печатница на Бр. Ст. Бояджиеви — Плѣвень.

На горнитѣ поздравителни телеграми се получихъ слѣбующитѣ отговори:

Отъ София на 30 Ноемврий 1897 год.

Кмету Плѣвень

Негово Царско Височество Господаря

Сърдечно благодари Вамъ и на Плѣвенци за поздравления, получени по случай отпразнувание освобождения на гр. Плѣвень.

Началника на Канцеларията (под.) Добриновичъ.

Отъ Букорещъ 29 Ноем. 1897 оод.

Господину Спасову Н. Кметъ на г. Плѣвень

Негово Величество Крала, съ удовольствие прие особеннитѣ поздравления, които му отпратихте въ името на жителитѣ на гр. Плѣвень по случай годишнината — 28 Ноемврий.

Него Величество благоизволи и ми повери грижата да Ви искажа неговата голема благодарностъ и да Ви помоля да бѣдете прѣдъ Вашитѣ граждани тѣлководители на сжщити чувства.

Началникъ на Кралски военъ домъ под. Генералъ Владеску.

Росийское

Императорское

Дипломатическо Агенство

въ

Болгария

19 Декемврий 1897 год.

№ 519

Г-ну

Спасову. Кмету города

Плѣвны.

Господинъ Министръ Иностраннихъ Дѣлъ поручилъ мнѣ передать населению города Плѣвни искренною благодарностъ за вирежениа въ Вашей телеграмми на Височайшия Имя чувства признателности по поводу 20-й лѣтней годовщины занятіе русскими войсками гр. Плѣвни.

Дипломатически Агентъ (под.) Бахметовъ

Вѣрно съ оригиналитѣ.

Нам. Кметъ: Ив. Спасовъ.

Секретарь: П. Ненковъ.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЖДЕВНИТѢ ПРИСТАВИ

№ 9437

Извѣствамъ, че 31 день отъ послѣднето двукратно публикувание настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвень слѣдующий недвижимъ имотъ:

1) Една двоетажна къща въ гр. Плѣвень IX кв. отъ камѣкъ, киричъ и дървенъ материалъ покрита съ кирмили дължина 7, ширина 6 20 и височина 3 10 метра отъ 6 отдѣления съ дворъ 666 квадратни метра въ сжщий дворъ единъ люкякъ и кафене, оцѣнена за 300 л.

Горний имотъ принадлежи на Хр. Ц. Крушовези отъ гр. Плѣвень не е заложенъ продава се по виноканието на Найдень Додювъ отъ гр. Плѣвень за 300 лева лихвитѣ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 1306 на Плѣвенский Гр. Мир. Сждия.

Наддаванието ще ночью отъ първоначалната цѣна на горѣ. Разгледанието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣтственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвень 20 Ноемврий 1897 год.

2—2

Сждебенъ Приставъ: Ив. А. Гърковъ.

№ 9024

Извѣствамъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародвание настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще продавамъ на I-ва продажба въ канцеларията си слѣдующий недвижимъ имотъ, а именно:

1) Една къща въ гр. Плѣвень въ 4 кварталъ, едноетажна, съ простъ материалъ, покрита съ кермили дължина 9, ширина 4 1/2, височина 2 метра, дворъ 417 кв. метра оцѣнена за 400 лева;

2) Ливада Славовишко Землище мѣстността, Гор. лѣжа, 4 декара оцѣнена за 40 лева;

3) Ливада сжщето землище мѣстността „Шадица“ 6 декара 2 ара, оцѣнена за 60 лева;

4) Ливада, сжщето землище мѣстността „Търнака“ 8 декара, 2 ара, оцѣнена за 80 лева;

5) Градина въ селскитѣ, 1 декаръ, 5 ара оц. за 20 лева.

Продаваемий имотъ е на Първанъ Василевъ отъ с. Славовица, продава се по искѣтъ на Димитръ Константиновъ отъ гр. Плѣвень състоящъ отъ 720 л. лихви и други разноски по изпълнителний листъ № 4378 отъ 20 Декемврий 1896 год. на Плѣвенский Околийскй Мировой Сждия.

Изложенитъ горѣ имоти не сж заложени мникоу. Разгледанието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣтственъ день и частъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвень 31 Декемврий 1897 г.

Дѣло № 41/97 г.

П. Сждебенъ Приставъ П. Д. Вълковъ. 1—2

ОБЯВЛЕНИЕ

Извѣствамъ на г. г. Търговцитѣ, че сме турнали подъ печатъ за напечатвание книги, каквито се изискватъ съгласно новия законъ, да води всѣки Търговецъ отъ началото на 1898 год. и въ скоро врѣме ще бѣдхтъ готови и нуждающитѣ се отъ такива книги можхтъ да си ги набавятъ отъ Печатницата ни.

гр. Плѣвень 31 Декемврий 1897 г.

Съ почитание

Бр. Ст. Бояджиеви